

اعتراضات فرانسه در شرایطی شدت گرفته است که افزایش هزینه‌های زندگی، رشد قیمت سوخت و گسترش نارضایتی اجتماعی، دولت امانوئل ماکرون را با چالش‌ی جدی روبه‌رو کرده است. اعتراضاتی که حدود دو ماه پیش با محوریت دانش آموزان و دانشجویان آغاز شد، اکنون با گسترش خشونت‌هاو تشدید بر خوردهای امنیتی و فضایی، ابعادی فراتر از مطالبات اولیه پیدا کرده‌است. آتش‌سوزی ساختمان شهرداری لیموژ، تمدید مقررات منع تردد شبانه و تشدید برخورد قضایی با بازداشت‌شدگان، نشانه‌هایی از دشوار تر شدن مدیریت این بحران هستند.

در چنین شش‌ریبطی، ماکرون در سخنرانی خود خطاب به مردم فرانسه، بخشی از افزایش هزینه‌ها را به تحولات منطقه خلیج فارس و منازعات مرتبط با آن پیوند داد و از تلاش دولت برای تضمین تأمین سوخت و گاز سخن گفت. او سپس سفر منطقه‌ای خود را با هدف تقویت همکاری‌های انرژی اقتصادی و دفاعی آغاز کرد و این تحولات نشان می‌دهد که الیزه امنیت انرژی را یکی از عوامل مؤثر بر ثبات اقتصادی و اجتماعی فرانسه می‌داند؛ با این حال، پرسش اساسی آن است که آیا توافق با کشورهای تولیدکننده انرژی می‌تواند به کاهش فشار معیشتی و مهار اعتراضات منجر شود یا این سفرها بیشتر کارکردی راهبردی و سیاسی دارند؟

از تأمین سوخت تا تحکیم نفوذ منطقه‌ای

سفر ماکرون با دیدار از کویت آغاز شد و سپس امارات بحرین، قطر و عربستان سعودی را دربر گرفت. محور اصلی این تحركات تأمین انرژی، تضمین آزادی کشتیرانی، تقویت روابط اقتصادی و سرمایه‌گذاری و گسترش همکاری‌های دفاعی عنوان شد. انتخاب این کشورها تصادفی نیست؛ زیرا کشورهای حاشیه خلیج فارس در تولید و صادرات انرژی نقش مهمی دارند و همکاری با آنها می‌تواند برای فرانسه در شرایط بی‌ثباتی بازار جهانی اهمیت ویژه‌ای داشته باشد. در کویت، ماکرون با مشعل الاحمد الشایع، امیر امیر این کشور، دیدار کرد و دو طرف درباره توسعه روابط دوجانبه، همکاری‌های اقتصادی، تجاری و سرمایه‌گذاری و تحولات منطقه‌ای گفت‌وگو کردند. همچنین مجموعه‌ای از توافق‌نامه‌ها و بیانیه‌های همکاری در زمینه‌های دفاعی، هوانوردی غیرنظامی، هوش مصنوعی، همکاری‌های علمی و دانشگاهی و تشویق سرمایه‌گذاری مستقیم امضا شد. این توافق‌ها نشان می‌دهد که پاریس به دنبال گسترش روابطی فراتر از خرید انرژی است و می‌خواهد همکاری‌های فناوری، اقتصادی و امنیتی را نیز تقویت کند. در امارات، دیدار ماکرون با محمد بن زاید، رئیس این کشور، بر گسترش همکاری‌های راهبردی، سرمایه‌گذاری فناوری‌های پیشرفته و انرژی متمرکز بود. دو طرف همچنین چارچوب همکاری دفاعی راهبردی و ترتیبات اجرایی صنایع دفاعی را مورد

توجه قرار دادند و در بحرین نیز مذاکرات رئیس‌جمهور فرانسه با محمد بن عیسی آل خلیفه، پادشاه این کشور، موضوعاتی مانند همکاری‌های دفاعی، امنیتی، اقتصادی و فناوری را شامل شد. ماکرون از آمادگی فرانسه برای کمک به حفاظت از امنیت بحرین سخن گفت و گسترش همکاری در حوزه موشکی، سامانه‌های دریایی، پهپادی و فضایی را مطرح کرد. همچنین یادداشت تفاهمی برای همکاری در استفاده‌های صلح‌آمیز از انرژی هسته‌ای امضا شد.

در قطر نیز ماکرون و شیخ تمیم بن حمد، امیر این کشور، درباره توسعه روابط اقتصادی، سرمایه‌گذاری، انرژی و همکاری‌های دفاعی و امنیتی گفت‌وگو کردند و حالا مجموع این دیدارها نشان می‌دهد که

انتخاب کشورهای حاشیه خلیج فارس از سوی پاریس برای سفر ماکرون تصادفی نیست، چرا که کشورهای حاشیه خلیج فارس در تولید و صادرات انرژی نقش مهمی دارند و همکاری با آنها می‌تواند برای فرانسه در شرایط بی‌ثباتی بازار جهانی اهمیت ویژه‌ای داشته باشد و راه خروج از بحران را به آنها نشان دهد

مکرون همزمان با تنش‌های داخلی و منطقه‌ای به چند کشور حاشیه خلیج فارس سفر کرد؛

دیپلماسی در اوج التهاب

فرانسه می‌خواهد ضمن پاسخ‌گویی به نیازهای فوری انرژی، جایگاه خود را در معادلات اقتصادی و امنیتی خلیج فارس تثبیت کند. در واقع، دیپلماسی ماکرون دو هدف مکمل دارد: نخست کاهش آسیب‌پذیری فرانسه در برابر شوک‌های انرژی و دوم، تقویت موقعیت این کشور در منطقه‌ای که امنیت مسیرهای دریایی و جریان صادرات نفت و گاز آن بر اقتصاد جهانی اثرگذار است.

چرا توافقی هالز و تأقیمت‌ها را کاهش نمی‌دهند؟

مهم‌ترین نتیجه اعلام‌شده سفر ماکرون، تعهدات مربوط به تأمین سوخت دیزل بود. کاخ الیزه اعلام کرد که امارات و بحرین برای تأمین مقادیر بیشتری دیزل اعلام آمادگی کرده‌اند تا مجموعه عرضه ماهانه به فرانسه، با احتساب ۹۵ هزار تن تأمین‌شده از عربستان، به ۲۹۵ هزار تن برسد. بنابر اعلام الیزه، این میزان بیش از ده درصد مصرف فرانسه را پوشش می‌دهد. کویت نیز متعهد شده است مقادیری گازوئیل و سوخت جت برای مایوت و روتونیون، دو قلمرو فرادریایی فرانسه در قیائوس هند، فراهم کند. این تعهدات می‌توانند امنیت عرضه را تقویت کنند و احتمال کمبود سوخت را کاهش دهند؛ اما تصمیمی برای کاهش سریع قیمت‌ها نیستند. قیمت نهایی انرژی علاوه بر حجم عرضه، از شرایط بازار جهانی، هزینه حمل‌ونقل و بیمه، وضعیت پالایش و

حمایتی اتخاذ کرده و حملات نیروهای دولت یمن به اهدافی در این کشور را محکوم کرده‌است؛ در حالی که دولت یمن، این حملات راواکنشی به عملیات نظامی عربستان می‌داند. این اختلاف نشان می‌دهد که امنیت انرژی منطقه با منازعات سیاسی و نظامی پیوند خورده‌است.

با این حال، سفر ماکرون به تنهایی نمی‌تواند این عوامل را کنترل کند. فرانسیس پرین، کارشناس انرژی در مؤسسه فرانسوی روابط بین‌الملل و راهبردی، به نقل از فرانس ۲۴ تأکید کرده‌است تا زمانی که توافقی در منطقه خلیج فارس حاصل نشود، کشورهای منطقه برای ارائه تعهدات محکم با دشواری روبه‌رو خواهند بود. این ارزیابی محدودیت اصلی راهبرد الیزه را روشن می‌کند که توافقی‌های دوجانبه می‌توانند عرضه را تقویت کنند، اما قادر نیستند به تنهایی تنش‌های منطقه‌ای یا سازوکار قیمت‌گذاری جهانی را تغییر دهند.

نگاه مخالفان داخلی ماکرون

از منظر سیاسی، سفرهای ماکرون فرصتی برای نمایش ابتکار عمل دولت در برابر بحران اقتصادی است. او می‌کوشد نشان دهد که برای تأمین سوخت و کاهش فشار بر بازار داخلی، تنها به اقدامات داخلی متکی نیست و از ظرفیت شرکای خارجی نیز استفاده می‌کند. با این حال، مخالفان او می‌توانند این پرسش را مطرح کنند که آیا تمرکز بر تحولات خلیج فارس، مسئولیت دولت در قبال مشکلات ساختاری اقتصاد

و مطالبات معترضان را کمرنگ نمی‌کند. نخستین محور انتقاد می‌تواند مسئله میان توافقی‌های اعلام‌شده و نتایج ملموس برای شهروندان باشد. افزایش حجم سوخت تعهدشده، امضای توافقی‌های دفاعی و گسترش همکاری‌های فناوری، به خودی خود به معنای کاهش قیمت‌ها یا بهبود قدرت خرید خانوار نیست.

محور دیگر انتقاد، گسترش همکاری‌های دفاعی با کشورهای منطقه است. این همکاری‌ها می‌توانند منافع اقتصادی و امنیتی برای فرانسه داشته باشند، اما همزمان پرسش‌هایی درباره اولویت‌های سیاست خارجی و تسبیب میان تعهدات نظامی و نیازهای داخلی مطرح می‌کند.

در نهایت، سفر ماکرون به کشورهای حاشیه خلیج فارس تلاشی برای مدیریت همزمان ریسک انرژی، تقویت همکاری‌های راهبردی و نمایش توانایی دولت در مواجهه با بحران است. این سفرها از نظر دیپلماتیک دستاوردهایی داشته‌اند، اما موفقیت نهایی آنها به تحقق تعهدات، وضعیت بازار جهانی انرژی و میزان تأثیرگذاری بسر هزینه‌های داخلی بستگی دارد. اگر عرضه سوخت افزایش یابد، اما فشار معیشتی و نارضایتی اجتماعی ادامه پیدا کند، دستاورد خارجی ماکرون برای مهار بحران سیاسی کافی نخواهد بود. معیار اصلی موفقیت این راهبرد، نه تعداد توافق‌ها، بلکه میزان تأثیر واقعی آنها بر زندگی مردم فرانسه است.

خبر

مخالفت مصر با تصویب توافق نامه دریایی لیبی و ترکیه

وزارت خارجه مصر در پایان تاکید کرد که این کشور حق خود را برای حفاظت از حقوقی که قوانین بین‌المللی برای آن تضمین کرده‌اند و مقابله با هر گونه تلاش برای نقض این حقوق محفوظ می‌داند. لیبی روز سه‌شنبه به اتفاق آرا یادداشت تفاهم دریایی با ترکیه را تصویب کرد؛ تصمیمی که به موضع پارلمانی مخالف این توافق از سال ۲۰۲۰ پایان داد. پارلمان لیبی روز سه‌شنبه به اتفاق آرا یادداشت تفاهم کشور و ترکیه درباره تعیین مناطق صلاحیت دریایی در دریای مدیترانه را تصویب کرد. این تصمیم به موضع پارلمان لیبی که از سال ۲۰۲۰ با این توافق مخالفت می‌کرد، پایان داد. بر اساس گزارش‌های منتشرشده، این تصمیم پس از بازنگری‌های فنی و حقوقی و با استناد به ملاحظات مربوط به امنیت ملی لیبی اتخاذ شده است. این در حالیست که بسیاری اعتقاد دارند این مخالفت مصر به دلیل رقابت‌های ژئوپلیتیکی و همچنین فشارهای عربستان بر قاهره انجام شده‌است.

خبر

اردوغان به دمشق سفر می‌کند

رجب طیب اردوغان، رئیس‌جمهور ترکیه در جریان نشست گروه پارلمانی حزب عدالت و توسعه خاطر نشان کرد: منطقه ما شاهد تحولات بسیار مهمی است و دوراهی بسیار حساس را پشت سر می‌گذارد. بر اساس گزارش روسیا اليوم، اردوغان با اشاره به تحولات سوریه اظهار داشت: با وجود تمامی اقدامات تحریک‌آمیز گسترده اسرائیل، سوریه

جهان نما

نشریه پروپابلیکا افشا کرد؛

پشت پرده جنجالی توافق نفتی ترامپ با ونزوئلا

طبق بررسی نشریه پروپابلیکا، توافق نفتی آمریکا - ونزوئلا به گونه‌ای تنظیم شده که امتیازهای سه‌ماهه مدیریتنی، تجاری و حقوقی گسترده‌ای به طرف آمریکایی می‌دهد؛ در حالی که هویت برخی مالکان واقعی شرکت مادر و نقش مستقیم دولت ونزوئلا در ساختار مدیریتی شفاف نیست.

نشریه پروپابلیکا متن کامل توافق ۱۸ صفحه‌ای نفتی میان دولت ترامپ و شرکت ونزوئلایی «نورت امریکن بلو انرژی پارتنرز» (NABEP) متعلق به آلخاندرو بتانکور، تاجر ونزوئلایی را بررسی کرده‌است؛ توافقی که به ادعای رئیس‌جمهور ایالات متحده «بزرگ‌ترین قرارداد نفتی تاریخ جهان» است، اما متن آن نشان می‌دهد که منافع آمریکا در هربندان به شکلی سیستماتیک تضمین شده و نقش دولت ونزوئلا و منافع مردم این کشور تقریباً از آن حذف شده‌است. این سند توسط مارکو روبیو، وزیر امور خارجه آمریکا و پیت هگست، وزیر جنگ آمریکا از سوی بتانکور و اورلاندو الوارادو به عنوان مقام یک شرکت مادر نه چندان شناخته شده ثبت‌شده در باربادوس امضا شده است.

به نوشته این نشریه، متن توافق اطلاعات اندکی درباره مالکان و سرمایه‌گذاران پشت شرکت مادر ارائه می‌دهد؛ کسانی که می‌توانند به موجب این شرکت با وااشگتن بدون اینکه کسی آنها را بشناسد از این معامله ثروت عظیمی به دست آورند.

بر اساس این گزارش، دولت آمریکا ۳۵ درصد سهام شرکت بتانکور را از طریق خرید سهام شرکت مادر باربادوسی به دست می‌آورد، اما بهای این سهام در سند توافق شده تا مبلغ ناچیز یک سنت برای هر سهم اختیاری تعیین شده و وااشگتن هیچ مبلغی را پیش پرداخت نمی‌کند. این شرایط تا هفتاد و پنجمین سالگرد تاریخ امضامعتبر خواهد بود. نشریه پروپابلیکا تأکید کرده که هویت بسیاری از سرمایه‌گذاران و مالکان واقعی شرکت مادر پنهان مانده و در قانون شرکت‌های باربادوس تقریباً هیچ الزامی برای افشای عمومی آن‌ها وجود ندارد.

دورنگه داشتن معامله از دست دولت‌های آینده

متن توافق نشان می‌دهد که هیئت مدیره هفت نفره شرکت باید در همه زمان‌ها اکثریت شرودندان آمریکایی داشته باشند و دولت آمریکا حق تعیین یک «ناظر بدون حق رأی» را در آن دارد. بتانکور تنها عضو هیئت مدیره است که نامش در توافق ذکر شده و سمت مدیر عاملی را حفظ می‌کند. بر کناری او یا تغییر ترکیب هیات مدیره نیازمند رأی موافق پنج عضو هفت عضو است. یک منبع آگاه از مذاکرات به پروپابلیکا گفت که ساختار مدیریتی حاکم بر توافق «با هدف تضمین حداکثر کنترل طرف‌های امضاکننده و مصون‌سازی آن‌ها در برابر دولت‌های آینده‌ای طراحی شده که ممکن است در صدد برهم زدن یا زیر سؤال بردن این توافق برآیند.» در این ساختار، هیچ الزامی برای حضور نماینده‌ای از دولت ونزوئلا در هیات مدیره وجود ندارد.

تبعیض قیمتی و حق خرید یک جانبه

بر اساس یکی از سه سند ضمیمه‌ای که پروپابلیکا بررسی کرده، آمریکا حق خرید ۲۰ درصد نفت تولیدی شرکت NABEP را با قیمت ۳۰ دلار برای هر بشکه دارد؛ رقمی کمتر از یک سوم بهای نفت در ماه‌های اخیر. اما این قیمت هزینه واردات مواد رقیق‌کننده مورد نیاز برای انتقال نفت فوق‌سنگین ونزوئلا را در نظر نمی‌گیرد؛ نفت خام این کشور به قدری غلیظ است که بدون ترکیب با حداقل ۲۰ درصد مواد رقیق‌کننده از خطوط اولیه عبور نمی‌کند.

علاوه بر این، وااشگتن «حق تقدم» برای خرید تمام تولیدات باقی‌مانده شرکت در ۵۰ سال آینده را نیز به دست آورده و در صورت اعلام «وضعیت اضطراری ملی» از سوی آمریکا، حق خرید کل عرضه نفت شرکت را به شکلی «غیر قابل لغو» خواهد داشت. آمریکا همچنین وضعیت «کشور کاملاًالوداد» (حق بر خورهای از مساعده‌ترین شرایط) را دریافت کرده که شرکت بتانکور را ملزم می‌کند هر توافق تجاری دیگری را افشا کند و در صورت مساعد بودن شرایط، همان شرایط را به وااشگتن نیز اعطا کند.

توافق صراحتاً تصریح می‌کند که هر گونه اختلاف میان شرکت و آمریکا باید بر اساس قوانین ایالات متحده و نه ونزوئلا حل و فصل شود و دادگاه فدرال ناحیه شمالی تگزاس صلاحیت رسیدگی به پرونده‌های مدنی و داوری را دارد. در مواردی که قانون فدرال اعمال نمی‌شود، قانون ایالتی تگزاس حاکم خواهد بود. ونزوئلا در عمل از طرح هر گونه شکایت در دادگاه‌های خود علیه این توافق منع شده‌است.

بر اساس این گزارش، شرکت بتانکور در حال حاضر حدود ۲۰۰ هزار بشکه نفت در روز تولید می‌کند؛ رقمی که مصرف سالانه آمریکا را تنها در سه روز پوشش می‌دهد. این شرکت هدف افزایش تولید به ۵۰۰ هزار بشکه در روز تا پایان سال ۲۰۲۸ را دنبال می‌کند، اما کارشناسان تردید دارند که این هدف در کوتاهمدت تأثیری محسوس بر بازار جهانی نفت یا قیمت سوخت در آمریکا داشته باشد.

این درحالیست که در شرایط کنونی بسیاری اعتقاد دارند که این توافق نوعی از هدی سیاسی تیم جدید در ونزوئلا به آمریکا بوده و عده‌ای دیگر معتقدند که باقی‌مانده‌های حکومت مادورو برای ادامه حضور در قدرت مجبور به چنین اقدامی بوده‌اند.

خبر

تنش مرزی میان سئول و پیونگ یانگ بالا گرفت

کره شمالی به نیروهای مرزی خود دستور داده‌است در صورت تهدید امنیتشان از سوی نیروهای کره جنوبی، اقدام سریع و قاطع انجام دهند؛ اقدامی که خطر درگیری در این منطقه را افزایش می‌دهد. این گزارش یک روز پس از آن منتشر شد که سئول متعهد شد در صورت اجرای تهدیدهای پیونگ یانگ برای تقویت موضع نظامی خود در مرز، هر گونه تحریک بیشتر از سوی کره شمالی را با تنبیه «قاطعه‌نا» روبه‌رو خواهد شد. جبرگزاری رسمی کره جنوبی گزارش داد که که پاک جونگ چون، مشاور وزارت دفاع کره

شمالی روز سه‌شنبه با همراهی کیم یو جونگ، خواهر رهبر کره شمالی واز مقامات ارشد حزب حاکم «کارگران» از استحقاقات مرز با کره جنوبی را بازدید کرد. کیم یو جونگ گفت که واحدهای جدید آتش‌بار «مواضع شلیک خود را» در مرز در موضع آتش قرار گرفته‌اند. تنش‌ها میان کره شمالی و جنوبی از زمانی افزایش یافته است که پیونگ یانگ در آوریل ۲۰۲۴ شروع به تقویت استحقاقات مرزی خود کرد. دو کشور توسط منطقه غیر نظامی از هم جدا شده‌اند که با پایان جنگ کره در سال ۱۹۵۳ با یک آتش‌بس ایجاد

ژلنسکی با توافق صلح همراه با واگذاری اراضی اوکراین موافقت کرد!

ولادیمیر ژلنسکی، رئیس‌جمهور اوکراین، اعلام کرد که یک یف آماده است با توافق صلحی موافقت کند که به از دست دادن بخشی از اراضی این کشور منجر شود. به گزارش تاس، ولادیمیر ژلنسکی در پاسخ به پرسش‌های خبرنگاران برای پذیرش توافق صلحی که مستلزم از دست دادن بخشی از اراضی این کشور باشد، پاسخ مثبت داد. ژلنسکی در گفت‌وگو با مجری

شبکه فاکس نیوز، در پاسخ به این پرسش که آیا توافقی را می‌پذیرد که وضعیت کنونی را تثبیت کند و اوکراین همچنان کنترل دست کم ۷۵ درصد از خاک خود را حفظ کند، گفت: «بله، در حال حاضر باید وضعیت را تثبیت کنیم و من فکر می‌کنم این راهی واقعی برای پایان دادن به این جنگ است». دوزیر پیش‌اسکات بسنت، وزیر خزانه‌داری آمریکا از ولادیمیر ژلنسکی، رئیس‌جمهور

اوکراین، به دلیل اصرار بر ضرورت شکست روسیه انتقاد کرد و موضع او را که بر پیروزی

یا شکست استوار است، «دوگانه‌ای کاذب» خواند. وی تأکید کرد که جنگ باید از طریق توافق مذاکره شده به پایان برسد. ژلنسکی روز یکشنبه در گفت‌وگو با برنامه «هیت د پرس» شبکه ان‌بی‌سی گفته بود که او کراین باید در جنگ با روسیه پیروز شود؛ زیرا پیروزی برای حفظ استقلال، جهت گیری ژئوپلیتیکی و هویت ملی این کشور ضروری است. او با ابراز نگرانی از احتمال همراهی آمریکا با روسیه گفت در چنین شرایطی

اوکراین پیروز نخواهد شد. بسنت اندکی پس از حضور ژلنسکی در این برنامه، در واکنش به اظهارات او گفت: «ژلنسکی این دوگانه کاذب را مطرح می‌کند که اوکراین باید پیروز شود». وی با تأکید بر اینکه اولویت باید پایان دادن به جنگ باشد، گفته که تعیین طرف پیروز افزود: «جنگ باید پایان یابد و این اتفاق از طریق نوعی توافق مذاکره شده محقق خواهد شد».